

ook. Ze moest eerst haar hart maar eens tot bedaren zien te brengen. Zou hij kunnen horen hoe het tekeering in haar borst?

Ze gluurde van onder haar wimpers naar zijn gezicht. Ondoorgrondelijk. Had ze iets anders verwacht?

Hij stopte midden in de stad op een van de grachten. Hij liep naar een parkeermeter, legde daarna het kaartje op het dashboard en deed haar portier open.

Nog steeds zwijgend stapte ze uit en volgde hem naar een espressobar. Hij bestelde koffie verkeerd voor haar, voor zichzelf een espresso en duwde haar naar het achterste tafeltje. Daarna legde hij zijn arm half om haar heen, zijn hand omsloot haar nek. ‘En vertel me nu maar eens wat je in mijn kamers te zoeken had.’

‘Martijn, het spijt me zo, het spijt me heel erg en...’

Zijn hand kneep niet echt zacht in haar nek, schudde haar een beetje heen en weer. ‘Natuurlijk spijt het je. Het zou wat zijn als het je niet speet. Maar dat vroeg ik niet. Ik wil antwoord op mijn vraag en wel nu!’

Zijn fluisterende stem klonk afstandelijker dan ooit en ze wist nu zeker dat hij nog steeds woedend was.

‘Ik was gewoon nieuwsgierig,’ bekende ze kleintjes.

Zijn hand liet haar nek los en begon eerst wat te kriebelen voordat diezelfde hand in haar haren verdween. Zonder waarschuwing trok hij opeens haar hoofd met een ruk naar achteren zodat ze geschrokken een kreet slaakte. Meteen boog hij zich over haar heen en drukte zijn mond op de hare. Keihard. Net zo hard als hij aan haar haren trok.

Na wat een eeuwigheid leek liet hij haar los en voelde ze hoe de tranen over haar wangen rolden.

‘En heb je er spijt van?’

Ze kon alleen maar knikken.

Zijn hand kwam naar haar gezicht en ze kromp ineen, maar het enige wat hij deed was met zijn wijsvinger haar kind omhoog duwen. Ze moest hem wel aankijken. En hij keek een stuk vriendelijker dan even daarvoor. ‘Je hebt me heel erg teleurgesteld, Marika.’

‘Dat weet ik,’ snikte ze en probeerde tevergeefs haar tranen weg te vegen. ‘Het spijt me, Martijn. Echt!’

Hij trok een papieren zakdoekje te voorschijn en o zo zacht

depte hij de tranen van haar wangen. ‘Dat zie ik en hoe jammer ik het ook vind dat je moet huilen, in dit geval ben ik er blij om. Nu weet ik tenminste zeker dat je de waarheid spreekt. Nu wil ik er alleen nog zeker van zijn dat je een volgende keer respect voor mijn privacy zult hebben. Ik wil zeker weten dat je nooit meer zomaar mijn kamer zult betreden. Zeg me dat je het nooit meer zult doen.’

Meteen greep ze zijn handen en keek hem recht aan. ‘Geloof me, Martijn, ik zal het echt nooit, maar dan ook nooit meer doen.’

Even was zijn gezicht weer donker, maar toen trok hij haar in zijn armen en kuste haar voorhoofd. ‘Vooruit dan maar. Ieder mens mag een fout maken, dus jij ook. Ik had alleen nooit gedacht dat het zo’n grote fout zou zijn. Enfin, het is gebeurd, zand erover. Kom nooit zomaar aan mijn spullen, Marika. Ga nooit zomaar mijn kamers in. Wacht tot ik je vraag. En die dag komt. Echt. Wanneer ik zeker weet dat je er aan toe bent, vraag ik je mijn trap te betreden. Heb tot die tijd geduld.’

Zijn trap te betreden. Wachten tot hij het vroeg. God, wat kon hij het mooi zeggen. En wat kon hij toveren met zijn stem. En zijn ogen waren weer de ogen waarin ze kon verdrinken.

Ze slikte. Hij klonk in ieder geval niet meer boos. Betekende dit dat hij haar vergaf? Ja toch? ‘Vergeef je me?’

Zijn mond kwam dichterbij. Raakte fluweelzacht haar lippen. ‘Wat dacht je?’

Zingend liep ze een uurtje later het pad op naar oma Roos. Martijn had haar gebracht en zou haar vanavond ook weer naar huis brengen. Logisch dat hij boos geweest was, maar hij had haar toch maar mooi vergeven.

‘Zo, zo, jij hebt een goede bui,’ lachte oma Roos zodra ze binnenkwam.

‘Dat komt door uw kleinzoon,’ zei Marika en gooide haar jas over de armleuning van de bank.

‘Mijn kleinzoon?’ vroeg oma Roos hees.

Marika draaide zich om en keek de oude dame eens goed aan.

‘Wat klinkt uw stem gek.’

‘Ach, kind,’ zei oma en reed naar de andere hoek van de kamer. ‘Ik heb af en toe wat last van mijn keel, meer niet. Maar